

Arrest

nr. 179 759 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 5 december 2016 en van de beslissing tot nietigverklaring van het visum van diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 2016 om 14 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SAMU, die *loco* advocaat B. BISHAKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Congolese nationaliteit, kwam op 5 december 2016 aan op de luchthaven van Brussel nationaal, vanuit Kinshasa via Istanboel met Turkish Airlines (TK1943).

De terugkeer naar Kinshasa was voorzien op 4 januari 2017.

Zij was houder van een DCR paspoort met nummer OP0114686 afgegeven op 17 oktober 2016 en van een visum nr. 011688464 van het type C, afgegeven door de Belgische ambassade te Kinshasa, geldig van 30 november 2016 tot 15 januari 2017 voor een duur van 31 dagen met het oog op toerisme.

Na een verhoor door de grenspolitie, nam de verwerende partij op 5 december 2016 een beslissing tot terugdrijving om reden dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot nietigverklaring van het visum genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 10 dagen zoals vooropgesteld in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 14 en 34 van de Verordening 810/2009 (EG) van het Europees Parlement van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verkort de visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 2 van het protocol nummer 4 bij het EVRM en van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna verkort BUPO).

De verzoekende partij betoogt dat zij houder is van een visum en dat artikel 34 van de visumcode stelt dat om een visum nietig te verklaren de verwerende partij de frauduleuze intentie waarop de verzoekende partij haar visum heeft trachten te verkrijgen dient te bewijzen. Enkel indien de voorwaarden voor afgifte van een visum niet vervuld waren, kan het visum nietig verklaard worden. Ze stelt echter vast dat er in de motivering van de bestreden beslissing nergens sprake is van een frauduleuze intentie van de wijze waarop zij haar visum heeft trachten te verkrijgen. Verder stelt ze dat het feit dat zij niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken aan de grens kan overleggen, niet automatisch kan leiden tot een besluit van nietigverklaring of intrekking van het visum. Artikel 14 van de visumcode vereist dat de aanvrager het bewijs van logement dient voor te leggen of dient aan te tonen dat ze over voldoende middelen beschikt om de kosten van het logement te dekken. Ze stelt dat ze een hotelreservatie heeft voorgelegd op het moment van het indienen van haar aanvraag, doch dat zij op 2 december 2016 besloten heeft van hotel te veranderen en hiervoor een som van 100 US dollar heeft betaald aan het reisagentschap 'Africa travel'. Ze erkent dat ze op het ogenblik van de interpellatie door de luchthaven politie niet in het bezit was van haar nieuwe hotelreservatie. Zij verduidelijkt dat ze deze hotelreservatie voor een overnachting van 5 tot 7 december had gemaakt met de hulp van haar schoonbroer, de heer G.. Haar schoonbroer, de heer G, was aanwezig op de luchthaven en zou haar naar het hotel in Ganshoren hebben gebracht. Ze stipt verder aan dat ze aan de grenspolitie heeft aangetoond dat ze in het bezit was van 1370 US Dollar en van 500 Euro. Haar echtgenote was dan ook nog eens in het bezit van een kredietkaart. Aldus meent ze zeker over voldoende geldmiddelen te beschikken teneinde de kosten van haar verblijf te kunnen dekken. Ze vervolgt dat zij overeenkomstig artikel 2 van het protocol nummer 4 bij het EVRM het recht heeft om vrij in een lidstaat te reizen en te verblijven. Tevens haalt zij ook nog een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM met betrekking tot haar vasthouding in het transitcentrum Caricole.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze

(RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "*slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen*". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zouden vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weer.

In de beslissing tot teruggrijping vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt hierbij nog verduidelijkt dat de verzoekende partij verklaart samen met haar echtgenote naar België te reizen omwille van toeristische motieven. Zij verklaarden hier geen familie te hebben doch door iemand te zullen worden opgehaald. Ze leggen een hotelreservatie voor van een hotel te Ruisbroek. Na telefonisch contact met het hotel blijkt de reservatie te zijn aangemaakt met een geweigerde bankkaart. De federale politie wordt op de luchthaven gecontacteerd door een derde die beweert samen te wonen met de familie van betrokkenen en hen te komen ophalen. Hij verklaart dat de betrokkenen zullen verblijven in een gastenkamer in Ganshoren en daarna familie zullen bezoeken in Frankrijk en Italië om vervolgens de eindejaarsfeesten door te brengen met familie in Oostenrijk. Door de tegenstrijdige verklaringen van betrokkenen en de derde persoon, alsook het voorleggen van een ongeldige hotelreservatie wordt het reismotief van betrokkenen heel onduidelijk en twijfelachtig van aard.

Het volgende document kon niet worden overgelegd: geldige hotelreservatie, details familie in Europa, toeristische info.

Wat betreft de beslissing tot nietigverklaring van het visum vermeldt de verwerende partij als juridische grondslag de artikelen 32, 1, a en 34, 1, van de Verordening nr. 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Hierbij stipt de verwerende partij aan dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Op nieuw stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij verklaart samen met haar echtgenote naar België te reizen omwille van toeristische motieven. Zij verklaarden hier geen familie te hebben doch door iemand te zullen worden opgehaald. Ze leggen een hotelreservatie voor van een hotel te Ruisbroek. Na telefonisch contact met het hotel blijkt de reservatie te zijn aangemaakt met een geweigerde bankkaart. De federale politie wordt op de luchthaven gecontacteerd door een derde die beweert samen te wonen met de familie van betrokkenen en hen te komen ophalen. Hij verklaart dat de betrokkenen zullen verblijven in een gastenkamer in Ganshoren en daarna familie

zullen bezoeken in Frankrijk en Italië om vervolgens de eindejaarsfeesten door te brengen met familie in Oostenrijk. Door de tegenstrijdige verklaringen van betrokkenen en de derde persoon, alsook het voorleggen van een ongeldige hotelreservatie wordt het reismotief van betrokkenen heel onduidelijk en twijfelachtig van aard.

Het volgende document kon niet worden overgelegd: geldige hotelreservatie, details familie in Europa, toeristische info.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat deze uitdrukkelijk gemotiveerd zijn.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partij voert enkel een betoog ten aanzien van de beslissing tot nietigverklaring van het visum dat gebaseerd is op de artikelen 32, 1, a), ii en 34, 1, 2) van de visumcode. Ten aanzien van de beslissing tot terugdrijving welke gebaseerd is op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet lijkt zij geen argumenten aan te voeren.

Zij steunt haar hele betoog op de artikelen 14 en 34 van de visumcode. Echter blijkt de bestreden beslissing ook gebaseerd te zijn op artikel 32, 1, a), ii van de visumcode, waaraan de verzoekende partij geheel voorbijgaat.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het gegeven dat zij over een visum beschikt niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij immers toe om een aantal verificaties door te voeren. Rekening houdende met de inhoud van voormelde wetsbepaling toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij een niet in de wet voorziene eis stelde.

Overeenkomstig artikel 2.2.(a) van de Visumcode is een visum kort verblijf een door een lidstaat afgegeven machtiging voor een doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.

In dit verband dient er ook gewezen te worden op artikel 32, 1, a), ii van de visumcode dat bepaalt wat volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

(...)

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;”

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het verhoorverslag van de grenspolitie blijkt het volgende:

“reismotief:

Betrokkenen willen zich profileren als toerist. Met uitzondering van het Atomium kennen ze geen enkele bezienswaardigheid in België, noch zijn ze in het bezit van toeristische informatie die hen hierbij van dienst kan zijn. Ze hopen dat er in het hotel dat ze voorzien hebben een toeristische gids voorhanden is. Op onze vraag of ze opgewacht worden of dat ze hier vrienden/familie hebben antwoorden beiden ten stelligste dat ze zichzelf zullen beredderen. De keuze voor België is er gekomen door hun koloniale verleden. Betrokkenen maken geen melding van bezoek aan andere landen. Voor de gehele duur van hun voorgenomen verblijf hebben zij een reservatie voor een Ibis hotel in Ruisbroek. Alle uitstappen dienen dus vanuit Ruisbroek georganiseerd te worden.

Ten burele krijgen wij een telefonische oproep (+32X) van een genaamde X Deze man deelt ons mee dat hij sinds enkel jaren samenwoont met X zou familie zijn van betrokkenen. X deelt ons mee dat betrokkenen eerst drie dagen zullen doorbrengen in een gastenkamer in Ganshoren om vervolgens familie te gaan bezoeken in Frankrijk en Italië, om vervolgens de eindejaarsfeesten door te brengen bij familie in Oostenrijk.

Hotelreservatie:

Als wij het Ibis hotel in Ruisbroek contacteren blijkt dat de reservatie werd aangemaakt met een geweigerde bankkaart. “

De hotelreservatie die de verzoekende partij aan de grenspolitie voorlegde was een reservatie voor het Hotel Ibis te Ruisbroek voor een verblijf voor twee volwassenen van 5 december tot en met 4 januari.

Op het eerste gezicht is de verklaring die de verzoekende partijen aan de grens heeft afgelegd geheel tegenstrijdig met de verklaringen van de derde die de grenspolitie heeft gecontacteerd.

Waar zij in haar verzoekschrift betoogt dat zij inderdaad een hotelreservatie heeft voorgelegd maar dat zij later beslist heeft om een andere hotelreservatie te maken, weet haar betoog de Raad niet te overtuigen. Vooreerst heeft de verzoekende partij hier zelf niets over verklaard aan de grenspolitie. Bovendien heeft ze een reservatie voorgelegd van het hotel Ibis dat bleek te zijn aangemaakt met een geweigerde bankkaart. Indien ze werkelijk verandert was van gedacht dan had ze dit op zijn minst kunnen verklaren aan de grenspolitie. Bovendien is het bevreemdend dat de verzoekende partij verklaarde dat ze geen familie heeft in andere landen en dat ze niet zou worden opgewacht door vrienden of familie. Integendeel maakte zij enkel gewag van een toeristisch verblijf, zonder in het bezit te zijn van toeristische informatie en stelde zij zich zelf te beredderen.

De Raad is *prima facie* van oordeel dat de grenspolitie in alle redelijkheid en met inachtneming van alle voorliggende feiten tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het bezit is van documenten die het doel en het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, zodat de bestreden beslissing op het eerste gezicht correct is getroffen op grond van artikel 32, 1, a), ii van de visumcode.

Het betoog dat de verzoekende partij voert inzake artikel 14 van de visumcode lijkt op het eerste gezicht niet dienstig. Dit artikel heeft betrekking op de bewijsstukken die verzoekende partij dient voor te leggen bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum. Dit artikel lijkt op het eerste gezicht geen afbreuk te doen aan de voormelde bespreking waaruit blijkt dat het de verwerende partij toegelaten is om het doel van het voorgenomen verblijf te onderzoeken. De verzoekende partij kan uit het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunend stuk werd uitgereikt niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden, dit op grond van artikel 14 van de Visumcode dat handelt over de afgifte van een visum. Bovendien is het oordeel van de verwerende partij niet enkel gebaseerd op de hotelreservatie die voorlag, maar wel op het gegeven dat de verklaringen van de verzoekende partij geheel in strijd zijn met de verklaringen van de derde die de grenspolitie opwachtte en met de stukken die zij in haar bezit had.

De volgende vraag die zich stelt is of de verwerende partij op grond van artikel 34 van de Visumcode het visum van de verzoekende partij kon nietig verklaren op grond van artikel 34.1 van de visumcode.

Artikel 34.1 van de visumcode stelt:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

Voormelde bepaling bepaalt duidelijk dat een visum nietig kan verklaard worden op grond van artikel 34.1 van de visumcode als de verzoekende partij niet meer aan de afgiftevoorwaarden voldeed. Artikel 21 van de Visumcode, dat de afgiftevoorwaarden voor een visum kort verblijf bepaalt, verwijst onder meer naar het feit dat de vreemdeling dient te voldoen aan artikel 5, lid 1, onder c) van de Schengengrenscode. Artikel 5, lid 1, onder c) van de Schengengrenscode luidt als volgt dat *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;”* Uit hetgeen voorafgaat blijkt *prima facie* dat de verzoekende partij niet voldoet aan de afgiftevoorwaarden van het visum kort verblijf, daar het doel en de verblijfsomstandigheden onvoldoende aangetoond zijn. Aldus lijkt de verwerende partij op het eerste gezicht een correcte toepassing te hebben gemaakt van artikel 34. 1 van de visumcode.

Verder merkt de Raad op dat artikel 2 van het vierde protocol bij het EVRM en artikel 12 van het BUPO voorzien in een recht om zich vrij te verplaatsen en woonplaats te kiezen voor eenieder *“die zich wettig op het grondgebied van een Staat bevindt”*. De verzoekende partij verliest evenwel uit het oog dat zij zich niet rechtsgeldig op het Belgisch gebied bevindt en dus niet dienstig naar deze bepalingen kan verwijzen.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat het betoog van de verzoekende partij in wezen gericht lijkt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Het is trouwens ook op dit gebied dat artikel 5 van het EVRM een bescherming voorziet. De Raad heeft echter geen rechtsmacht ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die de vrijheidsberoving betreffen. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissingen en de schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden onderzocht in de mate dat deze betrokken wordt op de beslissing tot vasthouding.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J.CAMU